

Jezus herkennen

Horatius Bonar

— uitgave van: —

De Tabernakel
preken met verwachting

Eerder uitgegeven preken van jaargang 20

1. Joy to the world	Henry Scougal
2. Naast het doel	David Martyn Lloyd-Jones
3. De laatste dag is de beste	Thomas Brooks
4. De zonde van het ongelooft	Thomas Boston

Jaargang 20 – nummer 5 – april 2018

Toelichting foto omslag

De weg waarlangs de zondaar geleid wordt naar de Vader is soms lang en kronkelig, schrijft Horatius Bonar. We draaien mee naar links, naar rechts, door moeilijke passages en over vlakke rechte delen. En vergeten al te makkelijk Hem te zoeken en te herkennen Die in alles wat ons overkomt ons tegemoet treedt als ware het de tuinman in Gethsémané. Maar al te vaak herkennen wij Hem niet. Het zou in een variant op het bekende poëziealbum-gedichtje ook zo verwoord kunnen worden: ‘Zoek Jezus veel, zoek Jezus vroeg. Wie Hem herkent, die heeft genoeg.’

Bronvermelding

oorspronkelijke titel: *A Present Savior*.

bron: www.gracegems.org

De preek is vertaald onder verantwoordelijkheid van Stichting De Tabernakel. De pdf en de originele Engelse tekst zijn te vinden op de website: www.tabernakel.nl

Vormgeving en druk: Drukkerij AMV, Lunteren

Jezus herkennen

En toen zij dit gezegd had, keerde zij zich achterwaarts, en zag Jezus staan, en zij wist niet, dat het Jezus was.

Johannes 20:14

Wanneer Jezus voor de tweede keer komt, zal iedereen weten Wie Hij is. Hij zal komen in Zijn eigen heerlijkheid, in de heerlijkheid van Zijn Vader en met Zijn machtige engelen. Hij komt in majesteit, kracht en stralende heerlijkheid. Dan zal iedereen Hem kennen. De Jood zal Hem kennen, want we lezen: 'Zij zullen Mij aanschouwen, Die zij doorstoken hebben, en zij zullen over Hem rouwklagen' (Zach. 12:10). De heiden zal Hem kennen, want er staat geschreven: 'Alle oog zal Hem zien [...] en alle geslachten der aarde zullen over Hem rouw bedrijven' (Openb. 1:7). De gelovige zal Hem kennen, want Hij komt 'om verheerlijkt te worden in Zijn heiligen, en wonderbaar te worden in allen die geloven' (2 Thess. 1:10). De zondaar zal Hem kennen, want Hij komt 'met vlammend vuur, wraak doende over hen die God niet kennen, en over hen die het Evangelie van onze Heere Jezus Christus niet gehoorzaam zijn' (2 Thess. 1:8). Op die dag zal er niemand zijn die Hem niet herkent. Want óf het is de Bruidegom Jezus, Die door Zijn bruid – die al zo lang op Hem wacht – herkend en vol vreugde onthaald wordt, óf het is de Rechter en Wreker Jezus, Die komt om Zijn vijanden met Zijn ijzeren roede te verpletteren (Ps. 2:9).

Zij herkenden Jezus niet

Toen Hij de eerste keer kwam, werd Hij door velen niet herkend. Slechts weinig mensen wisten dat Hij Jezus was. Hij ging in en uit, maar was toch onbekend. Hij was in de wereld, en de wereld was door Hem gemaakt, maar toch kende de wereld Hem niet. 'Hij is gekomen tot het Zijne, en de Zijnen hebben Hem niet aangenomen' (Joh. 1:11). Nazareth, waar Hij opgroeide, kende Hem niet. Kapernaüm, waar Hij een tijdlang woonde, kende Hem niet. Bethsaida kende Hem niet, en zelfs Jeruzalem kende Hem niet. Hij was vol genade en waarheid; Hij kwam om de liefde van de Vader te

verkondigen en ook Zijn eigen liefde. Toch kenden de mensen Hem niet. Hij trok door deze wereld zonder geëerd en herkend te worden. De mensen zagen in Hem niet de machtige God, het vleesgeworden Woord, de eeuwige Zoon van de Vader.

Zelfs voor degenen die Hij Zelf uitgekozen had, die Hem aangenomen hadden, was Hij merkwaardig genoeg soms een Onbekende. De twee vrienden onderweg naar Emmaüs kenden Hem niet. Thomas kende Hem niet. Meer dan eens lezen we dat de discipelen Hem niet kenden en zelfs Maria 'wist niet dat het Jezus was'. Dat is onmogelijk, zou je denken, maar toch staat het hier. Zelfs de ogen van Maria herkenden Hem niet. Hij stond voor haar, maar ze wist het niet. Het oplettende oog van de liefde, het scherpe oog van de vrouw – het schoot tekort. Je vraagt je af hoe dat mogelijk is. Zou Jakob zijn eigen Benjamin, zijn eigen Jozef, kunnen zien zonder hem te herkennen? Zou Jonathan David kunnen ontmoeten zonder hem te herkennen? En toch ontmoette Maria Jezus zonder te weten dat Hij het was.

Hoe kwam het dat ze Hem niet herkende? Er was niets in Jezus Zelf dat dit belette. Het is niet dat Hij onbekend wilde blijven, of niet begroet of herkend wilde worden zoals altijd. Hij omsluisde Zich niet. Hij bleef niet op een afstand staan. Wat was er dan aan de hand?

Maria zocht de Levende bij de doden

Maria was naar het graf gegaan om Hem te vinden – haar enige Hoop leek daar te zijn. Ze wist dat Hij gestorven was en ze verwachtte Hem te vinden bij de doden. Ze vergat dat Hij de Levende was en dat de dood voor Hem hooguit korte tijd kon duren. Ze zocht Hem waar Hij niet gevonden zou worden. En toen Hij verscheen, toen ze Hem niet verwachtte, wist ze niet dat het Jezus was. Maria zocht de Levende bij de doden, de Hemelse bij de aardse. Net als een onwetend kind dat in een plasje water de weerspiegeling van de zon probeert te pakken, niet beseffend dat die boven zijn hoofd in volle glorie staat te stralen. Geen wonder dat ze Hem niet herkende.

Let op dat ook u de Levende niet bij de doden zoekt. Zoek de levende Christus niet tussen dode vormen, plichten, godsdienstige bezigheden en gebruiken; anders herkent u Hem wellicht niet wanneer Hij aan u verschijnt.

Maria legde te veel nadruk op het lichaam van de Heere

Maria had het lichaam van de Heere al eerder gezien. Ze had Hem aan het kruis gezien. Ze had meegeholpen Hem in het graf te leggen. Daarom werden haar gedachten volledig in beslag genomen door het lichaam van haar Heere. Toen ze dat voor het laatst zag, was het bleek en koud; vol wonden, bloedend, levenloos. Dat beeld was in haar gedachten blijven haken. Ze kon aan niets anders meer denken. En nu stond deze herinnering aan het lichaam van haar Heere tussen haar en de Heere Zelf in. Ze hechtte te veel waarde aan Zijn tastbare lichaam. Daarover bestrafte Hij haar. Ze werd zo door de gedachte aan Zijn lichaam in beslag genomen, dat de ware Christus, Christus Zelf, voor haar verborgen bleef, zodat ze Jezus niet herkende toen Hij aan haar verscheen.

Onze sentimentaliteit kan opgaan in uiterlijke zaken, maar laten wij niet toestaan dat iets met betrekking tot de uiterlijke gedaante van Jezus ons verhindert de ware, levende Zaligmaker te zien. Als we verwachten Hem op een bepaalde manier te zullen zien, kan die verwachting juist een verhindering vormen om Hem te zien. Als we besloten hebben Hem slechts in één bepaalde gedaante of op één bepaalde manier te zien, zullen we Hem mogelijk helemaal niet zien. Of we zullen, net als Maria, niet weten dat het Jezus is wanneer Hij voor ons staat.

Maria was door haar overmatige verdriet verblind

Verdriet had haar hart vervuld en één voorwerp nam haar ziel geheel in beslag: haar dode Meester. Dit maakte haar blind voor de levende Meester. Haar verdriet vertroebelde haar blik door haar tranen en juist door deze tranen herkende ze niet de Christus Die ze zocht, Degene over Wie ze zo huilde. Haar overmatige verdriet veroorzaakte een dikke mist tussen haar en haar Heere.

Laten wij oppassen dat we niet door overmatig verdriet verblind worden. In de wereld zullen we verdrukking hebben, daar mogen we vanuit gaan. Toch moeten we ons niet door buitensporig verdriet laten overweldigen, noch toelaten dat onze ogen zo vol tranen staan dat we de Heere, Die bij ons tegenwoordig is, niet meer kunnen herkennen.

Verdriet zou een heel andere vrucht moeten hebben. Het zou Christus niet moeten verhullen, maar juist onthullen. Verdriet behoort geen afstand tussen u en Hem te veroorzaken, of de een of andere berg van scheiding tussen u en Hem op te trekken, maar u en Hem juist dichter bij elkaar te brengen. Het moet u dichter tot Hem brengen en Hem dichter tot u. Verdriet dient ervoor te zorgen dat Christus meer dierbaar voor u wordt, meer begerenswaardig, meer volkomen gepast, nog meer onmisbaar. U zou een scherpere blik moeten krijgen, niet minder scherp (zoals Maria), zodat u weet dat het Jezus is, wanneer Hij verschijnt.

Maria werd gehinderd door haar ongelof

Net als de discipelen was Maria traag van hart om te geloven alles wat de profeten gesproken hadden. De opstanding uit de dood was voor haar nog in duisternis gehuld. Net als de anderen kon ze niet geloven dat de Messias zou sterven. En nu Hij gestorven is, geloofde ze niet dat Hij weer kan opstaan. Haar geloof klampte zich vast aan Zijn Persoon; die Persoon was haar dierbaar – maar ze wist niet dat ze Hem op andere manieren nodig had. De noodzaak van Zijn dood en opstanding voor haar persoonlijk kende ze niet. Ze kende Hem goed genoeg om haar geloof en liefde op Hem te richten, maar niet goed genoeg om te verhinderen dat ze in dwaling of ongelof verviel. Het was ongelof dat haar belette haar geliefde Heere meteen te herkennen.

Is het met ons niet hetzelfde als bij Maria? Is het niet nog steeds ongelof dat tussen ons en de Heere in komt? Hij komt naar ons toe; Hij staat voor ons, en toch kennen we Hem niet. Misschien zoeken we Hem, zoeken we Hem ernstig, en kijk, Hij komt! – maar wij herkennen Hem niet. Als Hij niet komt op de manier die wij

verwachten, weten we niet dat het dezelfde Jezus is Die we zoeken. Ons ongeloof fluisterde ons in dat wij Hem op die manier niet moeten verwachten; dat we niet hoeven te verwachten Hem op die plaats of in die gedaante te vinden en te ontmoeten.

Hij vertoont Zich aan ons als de opgestane Christus, als een almachtige Zaligmaker. Als Degene Die alles heeft wat een zondaar nodig heeft, vol van genade en waarheid, met vergeving op Zijn lippen. Met het eeuwige leven in Zijn handen, die Hij, met alle hemelse zegeningen daarin, naar ons uitsteekt. En toch herkennen wij Hem niet, omdat het ongeloof zegt dat Hij ánders is. Daarom zijn we er niet op voorbereid Hem te herkennen op een andere manier dan wij verwachten of die we Hem voorschrijven. Het ongeloof stelt voorwaarden; het geloof niet. Geloof probeert de Heere niet voor te schrijven op welke manier, wanneer, in welke weg of in welke omstandigheden Hij zal verschijnen. Geloof is altijd gereed om Hem te herkennen, in elke omstandigheid en in elk gewaad. Geloof is blij om Hem waar dan ook te vinden.

Ziet u de bijzondere positie waarin Maria verkeerde? Ze dacht dat ze een afwezige Heere zocht, terwijl ze in werkelijkheid weigerde een tegenwoordige Heere te herkennen. Wat een hoogst zondige en voor haarzelf ook heel nadelige vergissing! Deze beroofde haar van de volheid van zegen Die naast haar stond! Als je haar gevraagd had wat eraan scheelde, waarom ze zo huilde, zou ze gezegd hebben: 'Mijn Heere is weg, ik heb Hem gezocht en ik kan Hem nergens vinden!' Terwijl ze had moeten zeggen: 'Mijn Heere is hier, maar ik herken Hem niet.' Dat was haar zonde. Terwijl ze zei dat ze een afwezige Heere zocht, weigerde ze de Heere Die bij haar tegenwoordig was, te herkennen. Dit was haar zonde, dit was haar ellende. 'Ze wist niet dat het Jezus was.' Daardoor bleef ze in rouw en duisternis.

Christus is met ons tegenwoordig

Is deze positie van Maria niet precies dezelfde die wij al te vaak innemen? Is deze zonde van haar niet te vaak ook onze eigen zonde? Is de ellende die haar overweldigde niet dezelfde ellende die wij zo

vaak over onszelf afroepen? Haar situatie lijkt op de onze. Wij wijzen zegeningen af op dezelfde manier als zij; wij sluiten de Heere buiten, precies zoals zij. Christus is tegenwoordig; laten we dat onthouden. 'Ziet, Ik ben met u al de dagen' (Matth. 28:20). Voor geen enkele gelovige is Hij een Zaligmaker op verre afstand, of een afwezige Zaligmaker; Hij is altijd dichtbij. Hij bevindt Zich aan onze zijde, naast ieder van ons. Niemand kan dus klagen dat Hij op afstand staat, meer dan ze kunnen klagen over hun eigen vervreemding of gebrek aan liefde. Christus is nooit afwezig, wijst niemand af en er is geen sprake van dat Hij niet herkend wil worden, hetzij door gelovigen, hetzij door zondaars. Hij vermomt Zich niet om te voorkomen dat wij Hem herkennen. Hij weert ons niet af wanneer wij toenadering zoeken. Zijn genade verandert nooit. Altijd is Hij Dezelfde. Zijn oor is altijd hetzelfde geopende oor, Zijn oog nog steeds vol liefde, Zijn uitgestrekte hand nog altijd vol genade. Jezus is dichtbij, voor de zondaar en voor de gelovige.

Deze nabijheid van Christus is wat het geloof erkent. Want de taak van het geloof is niet om Zijn tegenwoordigheid te bewerkstelligen, zoals velen lijken te denken. Zijn taak is niet om Hem van boven naar beneden te halen. De taak van het geloof is niet om een afwezige Heere te zoeken, maar om de tegenwoordige Heere te herkennen. Wat een levensgroot verschil is er tussen deze twee dingen! Het ongeloof zoekt een afwezige Heere; het geloof herkent de Heere Die tegenwoordig is.

Hem herkennen is de taak van het geloof. En de Zaligmaker Die wij u prediken, is niet ver weg en ongenaakbaar in de hemel daarginds; Hij is dichterbij dan wie ook! Hij is dichterbij u dan alles en iedereen op aarde en in de hemel. Wij prediken een Christus Die tegenwoordig is. Laat het geloof Hem eenvoudig als zodanig erkennen; dan is alles goed.

En zoals het geloof deze tegenwoordige Christus herkent, in plaats dat het naar Hem op zoek gaat alsof Hij afwezig is, zo verblindt het ongeloof het oog voor Hem. Het ongeloof kan Hem niet bruusk opzij schuiven; dat is onmogelijk. Ondanks alle inspanningen zal het

ongeloof Hem nooit de Afwezige doen zijn. Het kan Hem niet van Zijn zegeningen beroven. Maar het weigert Hem te herkennen. Het ongelooft kent Hem niet, het behandelt Hem als de Afstandelijke, om zich een grond te verschaffen voor eigengerechte pogingen in het zoeken van Hem. Het behandelt Hem als een Liefdeloze, als Iemand Die Zichzelf verbergt, als Iemand Die onwillig is om herkend te worden. Zo schuift het ongelooft de zegen die zo dichtbij is, de zegen in al haar volheid, aan de kant. Het ongelooft houdt ons gevangen in verdriet en duisternis. Het verhindert de vertrouwelijke omgang tussen ons en de Heere. Want, vergeet niet, ernst is geen geloof. Er is een ernst die puur ongelooft is. Deze ernst van het ongelooft manifesteert zich door op zoek te gaan naar een afwezige Zaligmaker, terwijl de ernst van het geloof zich manifesteert in het herkennen van de tegenwoordige Zaligmaker.

Ja, Christus is heel dichtbij, ook al zien en kennen we Hem niet. Wanneer Hij in ons werkt en onze ziel tot Zich trekt, kan Hij niet verborgen blijven; maar soms is Hij toch een tijdlang verborgen. Een mens herkent Hem niet altijd direct, zelfs niet wanneer Hij werkelijk in hem werkt en hem tot Zich trekt. Er zijn allerlei dingen die Hem voor ons oog verbergen, en toch zet Hij Zijn werk voort alsof Hij verborgen was.

De verborgen wegen van Christus

Christus heeft verborgen wegen om de zondaar naar de Vader te leiden. Misschien kiest Hij een lange weg, met allerlei bochten. Het lijkt alsof er alleen maar gewone gebeurtenissen, gewone voorzienigheden, gewone zegeningen, gewone beproevingen op voorkomen. En toch was het altijd weer Jezus, Jezus Zelf, ook al herkennen we Hem niet. We zagen wat er gebeurde, maar wisten niet wat die gebeurtenissen betekenden. We wisten niet dat Jezus erin was, dat Hij tegenwoordig was in elk van deze gebeurtenissen, in elk van deze voorzienigheden, in elk van deze zegeningen, in elk van deze beproevingen. Het is gevaarlijk als we Christus niet de eer van Zijn eigen werk geven, maar die eer voor onszelf nemen of het aan het toeval of de gewone gang van zaken toeschrijven. Het is één ding

om te veel eer voor onszelf te nemen, maar het is iets anders om Christus niet genoeg eer toe te schrijven, of om Hem in bepaalde dingen niet te erkennen omdat we verwachten dat Hij op een meer opmerkelijke wijze zal werken. Wat een zalige ontdekking is het als we uiteindelijk beseffen dat het echt Jezus was Die in ons werkte, ook al weigerden we lange tijd Hem te geloven. Wat is het heerlijk om te ontdekken dat het toch Jezus Zelf was Die Zijn werk in ons voortzette, ook al dachten wij dat het slechts onze natuurlijke gevoelens en emoties waren.

Christus heeft verborgen manieren om vrede te geven aan de verdrukten. De gewonde geest zoekt naar rust en genezing, maar vergeefs. Hij verwacht iets uiterlijk, iets zichtbaars, iets opvallends, net als Naäman, en is teleurgesteld wanneer dat alles uitblijft. Hij weigert op zo'n eenvoudige manier vrede te ontvangen. Hij weigert dit geschenk te erkennen en te ontvangen, omdat het niet op een opmerkelijke wijze aangeboden wordt. Totdat de ziel er uiteindelijk toe gebracht wordt zich af te vragen: Wat als ik misschien dan tóch een tegenwoordige zegen afwijs en weiger de tegenwoordige Christus te herkennen? Wat als al deze sprankjes van vrede die ik afwimpel tóch echt zijn? Wat als het 't licht van Zijn aangezicht is dat ik weiger te ontvangen? Zo begint de ziel te leren dat het echt waar is, en dat het al die tijd Jezus geweest is, hoewel zij Hem niet herkende.

Ja, Christus heeft verborgen manieren om de geest van de bedroefden te troosten en te verblijden. Beproevingen komen vaak op vreemde manieren, heel vreemde, en we zien Jezus er niet in. Het is niet het soort beproevingen waar we naar uitzagen, of waarvan we dachten dat die het beste waren voor ons. Daarom weigeren we getroost te worden. Maar misschien zullen we bij een onverwachte bocht in de weg de zalige ontdekking doen dat het toch echt Jezus was, en niemand anders!

Wat missen we veel troost als we Christus niet herkennen in alles wat we meemaken, zelfs in de meest alledaagse, meest onwaarschijnlijke, meest ongelukkigste en ongunstigste gebeurtenissen. Hij is bezig

ons te louteren. Elke gebeurtenis, donker of licht, vol zonneschijn of schaduw, is een stap op weg naar dat doel. Alles is vol betekenis, vol rijke, diepe betekenis, ook al beseffen we dat niet. Ondanks onszelf zien we een voortgaand proces dat we niet kunnen narekenen, dat zich misschien haast onmerkbaar voltrekt. Eerst merken we het niet echt op, maar ten slotte ontvouwt het zich in al zijn heerlijkheid en zien we dat de Heere voortdurend bezig was ons te louteren. Deze veranderingen die zich in ons voltrokken, waren geen natuurlijke veranderingen. Ze waren niet het gevolg van natuurlijke oorzaken, maar werden door Zijn almachtige hand gewerkt, ook al ging dat niet op de manier zoals wij hadden verwacht.

Laten we leren om de Heere, Die tegenwoordig is, te herkennen! Dit is de grote taak van het geloof, en geen enkele hoeveelheid zonde aan onze zijde kan hier iets aan veranderen. God Zelf heeft dit zo bepaald. Als wij – om welke reden dan ook: omdat we ons schuldig voelen, of onze zondigheid en onwaardigheid beseffen – beginnen te zoeken naar een Zaligmaker Die afwezig of ver weg is, geven we toe aan het ongeloof in een van zijn meest goddeloze gedaanten. En nooit zullen we tot onze stille rust terugkeren, voordat we geleerd hebben hoe zondig het is om naar een afwezige Heere op zoek te gaan, in plaats van te doen wat Hij wil dat wij voortdurend doen: *Jezus, Die tegenwoordig is, herkennen!*

